

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/50/2020
Identifikačné číslo spisu: 5918201074
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5918201074.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: FatraLiptov s.r.o., so sídlom v Ružomberku, Nová 8196/33, IČO:44951884, zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Aleja Slobody 1890/50, proti žalovanému: Jaroslave Nociarovej, SHB, s.r.o., so sídlom v Ružomberku, Bystrická cesta 60, IČO: 36 437 638, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JANČI & Partners s.r.o., so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Belopotockého 720/2, IČO: 47 258 748, o zaplatenie sumy 3.999,45 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/152/2019-171 z 19. februára 2020 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8Cb/32/2018-90 z 25. februára 2019 návrh žalobcu zamietol. O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť vo výške, o ktorej bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím Okresného súdu Ružomberok.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, ktorou uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 3.999,45 eur s príslušenstvom, náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 840,- eur a náhradu trov konania na tom skutkovom tvrdení, že dňa 29.04.2010 bola medzi žalobcom ako poskytovateľom a spoločnosťou ByPospol. s r.o., IČO:31579175, so sídlom A. Bernoláka 6, 034 50 Ružomberok ako objednávateľom uzatvorená Zmluva o poskytovaní prevádzkových služieb, predmetom ktorej bolo odplatné zabezpečenie starostlivosti o areál apartmánového domu Fatrapark 1, ul. I. V. so súpisným číslom XXX, orientačné číslo XX, postavený v k.ú. P. a nimi zastavaných a príľahlých pozemkov (ďalej len „Fatrapark 1“) v rozsahu vymedzenom v čl. II citovanej zmluvy. Spoločnosť ByPo spol. s r.o., bola správcom apartmánového domu Fatrapark 1,

pričom do funkcie správcu bola menovaná zmluvou o výkone správy uzatvorenou s vlastníkami bytov a nebytových priestorov v zmysle § 8a zákona č. 182/1993 Z.z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Žalobca pre spoločnosť ByPo spol. s r.o. na základe zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb vykonával činnosť podľa čl. II tejto zmluvy aj v období od 09/2013 do 30.06.2015 a za poskytnutie prevádzkových služieb na základe predmetnej zmluvy vystavil faktúry: č. 83/2013, 90/2013, 93/2013, 02/2014, 05/2014, 10/2014, 22/2014, 35/2014, 39/2014, 55/2014, 61/2014, 65/2014, 75/2014, 77/2014, 85/2014, 85/2015, 07/2015, 11/2015, 18/2015, 20/2015, 30/2015, z ktorých po čiastočných úhradách zostáva zaplatiť sumu 3.999,45 eura. Správa apartmánového domu Fatrapark 1 bola pôvodným správcom ByPo spol. s r.o., ukončená ku dňu 30.06.2015, pričom na schôdzi vlastníkov bytov dňa 11.06.2016 bol do funkcie správcu menovaný žalovaný, ktorý túto správu vykonáva aj v súčasnosti na základe zmluvy o výkone správy č. 76/2016. Pasívna vecná legitímácia žalovaného vyplýva z ust. § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Žalovaný do dňa podania žaloby nezaplatil zostatok z uvedených faktúr, a to aj napriek výzve žalobcu.

3. K procesnému postupu súd prvej inštancie uviedol, že v súlade s ust. § 180 CSP konal na pojednávaní dňa 25.02.2019 v prítomnosti oboch sporových strán vrátane ich právnych zástupcov, ktorí zotrvali v celom rozsahu na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a opätovne poukázali na skutočnosti v nich uvedené. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu súčasne na pojednávaní predložil okresnému súdu nové návrhy na vykonanie dokazovania, a to návrh na výsluch svedkov p. G., p. B., konateľku ByPo spol. s r.o., p. V. A. a predložil nové listinné dôkazy, t.j. Správu o činnosti správcu za rok 2015 zo dňa 15.04.2016, Správu o činnosti správcu týkajúcej sa domu za rok 2015 zo dňa 18.04.2016, fond objektov, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 0 Eur, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 1 Eur, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 500 Eur, Zmluvu o výkone správy č. 151/2010 zo dňa 01.04.2010, dodatok č. 1 k tejto zmluve, odovzdanie dokladov zo dňa 08.07.2016, Zápisnicu zo schôdze vlastníkov Apartmánového bytového domu Fatrapark zo dňa 20.02.2010, Zoznam zaplatených nedoplatkov byty k 31.01.2019, Zoznam nedoplatkov k 30.06.2016 v sume viac ako 0 Eur (byty), zoznam nedoplatkov k 30.06.2016 v sume viac ako 0 Eur (nebyty), výpis z účtu žalobcu zo dňa 30.09.2016, 31.10.2016, 30.11.2016, návrh spoločnosti VIAM - dražobná spoločnosť s.r.o. na vykonanie záznamu na LV č. XXXXX, k.ú. P., Oznamenie o výsledku dražby zo dňa 26.02.2018, Zápisnicu o prevzatí a odovzdaní predmetu dražby zo dňa 05.03.2018, Výúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu v období od 01.04.2010 do 31.12.2010, správu o činnosti správcu za rok 2016 a 2017. S poukazom na § 153 ods. 2 CSP súd prvej inštancie tieto návrhy na vykonanie dokazovania zamietol a rozhodol, že na dôkazy predložené na predmetnom pojednávaní advokátskym koncipientom právneho zástupcu žalobcu nebude prihliadať. Okresný súd poukázal na obsah spisu, z ktorého vyplývalo, že žalobca bol poučený o sudcovskej koncentrácii konania. Uviedol, že uvedené prostriedky procesného útoku mal teda uviesť a predložiť súdu skôr ako na pojednávaní dňa 25.02.2019, a to buď v podanej žalobe, prípadne vo vyjadrení k odporu žalovaného, aj s poukazom na to, že neboli zistené ani tvrdené dôvody, ktoré by mu v tomto postupe bránili. Keďže sa tak nestalo a vykonanie týchto navrhnutých dôkazov by si vyžadovalo nariadenie nového pojednávania, okresný súd podľa ust. § 153 ods. 2 CSP na tieto prostriedky procesného útoku neprihliadol.

4. Podľa súdu prvej inštancie v konaní nebolo sporné, že predchádzajúci správca Fatraparku 1 uzatvoril so žalobcom zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb, na základe ktorej delegoval na žalobcu časť svojich povinností prevzatých zmluvou o výkone správy, pričom sa zaviazal za vykonanú činnosť žalobcovi poskytnúť dohodnutú odmenu. Spornou zostala otázka, či sa jedná o zmluvu, ktorá bola uzatvorená v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome alebo o zmluvu uzatvorenú na základe rozhodnutia týchto vlastníkov, a teda, či na nového správcu apartmánového domu Fatrapark 1 - žalovaného prešli v zmysle § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., práva a povinnosti vyplývajúce z tejto zmluvy, v dôsledku čoho je povinný nezaplatenú časť odmeny za prevádzkové služby žalobcovi uhradiť. Vzhľadom na tvrdenia žalovaného sa okresný súd zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, t.j. či žalovaný je vôbec nositeľom povinnosti, o ktorú v konaní ide. V tomto smere preto podrobil skúmaniu Zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.04.2010.

5. Súd vec právne posudzoval podľa § 6 ods. 1, 2, § 8 ods. 1, § 8a ods. 3, § 8b ods. 1, 2, 3 zákona č.

182/1993 Z.z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Uviedol, že z ust. § 6 ods. 2 tohto zákona vyplýva, že správou domu je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca na základe zmluvy o výkone správy zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome (ďalej len „vlastníci“) najmä prevádzku, údržbu, opravy a udržiavanie spoločných častí domu a jeho zariadení, služby spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru, iné činnosti, ktoré bezprostredne súvisia s užívaním domu ako celku jednotlivými vlastníkami v dome. Okresný súd poukázal na to, že predmetný právny predpis zakotvuje zásadu zákonného zastúpenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov správcom uvedenú v § 8b ods. 1, a to v činnostiach subsumovaných pod pojem správa v rozsahu a spôsobom upraveným v zmluve o výkone správy. Správca je teda pri výkone správy bytového domu oprávnený vstupovať samostatne do rokovaní s tretími subjektmi (dodávateľmi vody, tepla, elektrickej energie a pod.) a v mene vlastníkov uzatvárať s týmito osobami zmluvy. Toto zákonné zastúpenie však neznamená, že správca vystupuje v týchto zmluvných vzťahoch ako účastník, t.j. zmluvná strana, pretože plnenia z týchto zmlúv nie sú poskytované správcovi, teda nie sú realizované v jeho prospech, ale sú realizované v prospech jednotlivých vlastníkov. Zároveň platí, že pri výkone tejto činnosti je správca limitovaný povinnosťou vždy postupovať v súlade so záujmami vlastníkov a dohodnúť im čo najvýhodnejšie podmienky, a to či už z pohľadu ceny, kvality, alebo reklamačných podmienok, súčasne je pri výbere dodávateľa povinný riadiť sa rozhodnutím vlastníkov.

6. Okresný súd v posudzovanej veci na základe predložených listinných dôkazov mal preukázané, že spoločnosť ByPo spol. s r.o. dňa 29.04.2010 uzatvorila so žalobcom Zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb, na základe ktorej delegovala na žalobcu časť svojich povinností prevzatých zmluvou o výkone správy, pričom sa mu zaviazala poskytovať za vykonanú činnosť dohodnutú odmenu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že sa jednalo o zmluvu, ktorú spoločnosť ByPo spol. s r.o., uzatvorila ako správca bytového domu Fatrapark 1 v mene jeho vlastníkov, keďže jej účelom bolo zabezpečenie starostlivosti o predmetný areál (§ 8b ods. 1, § 8b ods. 2 písm. k) zákona č. 182/1993 Z.z.), tak túto skutočnosť okresný súd nemal preukázanú. Naopak, z označenia zmluvných strán, ako aj z obsahu zmluvy bolo podľa názoru okresného súdu zrejmé, že touto zmluvou bol založený hmotnoprávny vzťah výlučne medzi spoločnosťou ByPo spol. s r.o., ako objednávateľom a žalobcom označeným ako poskytovateľom. Zo žiadneho ustanovenia tejto zmluvy nevyplývalo, že spoločnosť ByPo spol. s r.o., si tieto služby objednala u žalobcu v mene vlastníkov a na ich účet ako ich zákonný zástupca. Okresnému súdu nebola predložená zmluva o výkone správy uzatvorená medzi vlastníkami a spoločnosťou ByPo spol. s r.o., resp. iný relevantný doklad, z ktorého by vyplynulo, že pôvodný správca konal pri uzatváraní tejto zmluvy v rámci poverenia udeleného mu vlastníkami, ktorí mali vedomosť o tom, že časť výkonu správy bytového domu, ktorú je spôsobilý vykonávať správca, bude prenesená na tretí subjekt - žalobcu. V rozhodnom čase bolo v účinnosti ustanovenie § 8b ods. 3, veta posledná zákona č. 182/1993 Z.z., v zmysle ktorého bol správca pri výbere dodávateľa služieb povinný riadiť sa rozhodnutím nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Pokiaľ by teda táto zmluva bola uzatvorená so súhlasom vlastníkov, v ich mene, túto skutočnosť by preukazovalo rozhodnutie prijaté na schôdzi/zhromaždení vlastníkov, resp. prijaté písomným hlasovaním, ktoré však okresnému súdu predložené nebolo.

7. Na základe uvedených skutočností, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno a v konaní nepreukázal, že zmluva o poskytovaní prevádzkových služieb, na základe ktorej mu vznikol uplatnený nárok, bola uzatvorená v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov Fatraparku 1 na základe zákonného mandátu, resp. že bola uzatvorená na základe rozhodnutia týchto vlastníkov, okresný súd konštatoval, že nebola splnená požiadavka stanovená v § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., a teda práva a povinnosti z tejto zmluvy neprešli na žalovaného. Pretože nebolo preukázané, že žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide, okresný súd z dôvodu nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13Cob/152/2019-171 z 19. februára 2020 potvrdil rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k.

8Cb/32/2018-90 zo dňa 25. februára 2019 ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP). Uviedol, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaný vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcu. Mal za to, že súd prvej inštancie vykonal v intenciách návrhov sporových strán dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil.

9. Odvolací súd posudzoval napadnutý rozsudok okresného súdu len v medziach odvolacích dôvodov žalobcu, obsiahnutých v písomne podanom odvolaní zo dňa 01.04.2019 za viazanosti skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa § 383 CSP. Odvolací súd zdôraznil, že u žalobcu bolo vykonané poučenie o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania podľa § 153, § 154 CSP podľa uznesenia okresného súdu sp. zn. 8Cb/32/2018-67 zo dňa 20.08.2018 (doručenka na č. l. 66 rub spisu), v podaní okresného súdu zo dňa 12.11.2018 - výzva na vyjadrenie v zmysle ust. § 167 CSP doručenej žalobcovi podľa doručky na č. l. 78 rub spisu, a bolo obsiahnuté i v „POUČENÍ o procesných právach s povinnostiach strán sporu“, ktoré tvorilo súčasť predvolania na nariadený termín pojednávania na deň 25.02.2019 (č. l. 80, 81 spisu), doručeného žalobcovi podľa doručky na č. l. 79 rub spisu a poučenie podľa ust. § 154 CSP vyplývalo z obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.02.2019. Pokiaľ žalobca až v odvolacom konaní, a to k písomnému odvolaniu doložil dôkazy, a to Zápisnicu zo schôdze vlastníkov bytov apartmánového domu Fatrapark 1 zo dňa 26.05.2012 (č. l. 128 a nasl. spisu), Oznámenie pôvodného správcu ByPo spol. s r.o., zo dňa 06.06.2012 sp. zn. 115/2016, Zápis vydražiteľa zo dňa 05. marca 2018, tak išlo o dôkazy nové, vo vzťahu ku ktorým žalobcom nebol tvrdený a ani preukázaný žiaden z dôvodov podľa ust. § 366 CSP, a preto na ne odvolací súd nemohol neprihliadať.

10. K námietke nesplnenia podmienok pre aplikáciu tzv. sudcovskej koncentrácie odvolací súd poukázal na odsek 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, z ktorého vyplynulo, že žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní konanom dňa 25.02.2019 predložil nové návrhy na vykonanie dokazovania, a to návrh na výsluch svedkov, a to p. G., p. JN., konateľku ByPospol. s r.o., p. V. A. a predložil nové listinné dôkazy, t.j. Správu o činnosti správcu za rok 2015 zo dňa 15.04. 2016, Správu o činnosti správcu týkajúcej sa domu za rok 2015 zo dňa 18.04.2016, fond objektov, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 0 Eur, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 1 Eur, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 500 Eur, Zmluvu o výkone správy č. 151/2010 zo dňa 01.04.2010, dodatok č. 1 k tejto zmluve, Odovzdanie dokladov zo dňa 08.07.2016, Zápisnicu zo schôdze vlastníkov Apartmánového bytového domu Fatrapark zo dňa 20.02.2010, Zoznam zaplatených nedoplatkov bytov k 31.01.2019, zoznam nedoplatkov k 30.06.2016 v sume viac ako 0 Eur (byty), Zoznam nedoplatkov k 30.06.2016 v sume viac ako 0 Eur (nebyty), výpis z účtu žalobcu zo dňa 30.09.2016, výpis z účtu žalobcu zo dňa 31.10.2016, výpis z účtu žalobcu zo dňa 30.11.2016, Návrh spoločnosti VIAM - dražobná spoločnosť s.r.o., na vykonanie záznamu na LV č. XXXXX, k.ú. P., Oznámenie o výsledku dražby zo dňa 26.02.2018, Zápisnicu o prevzatí a odovzdaní predmetu dražby zo dňa 05.03.2018, Výúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu v období od 01.04.2010 do 31.12.2010, Správu o činnosti správcu za rok 2016, Správu o činnosti správcu za rok 2017. Okresný súd nepovažoval uvedené prostriedky procesného útoku za uplatnené včas s odkazom na ust. § 160, § 153 CSP, pričom kládol dôraz na to, že žalobca ich mal uviesť a predložiť skôr ako na pojednávaní dňa 25.02.2019, keď neboli zistené ani tvrdené dôvody, ktoré by mu v tomto postupe bránili a vykonanie týchto navrhnutých dôkazov by si vyžadovalo nariadenie nového pojednávania, a preto na ne neprihliadol.

11. Odvolací súd uviedol, že správnosť postupu a záveru krajského súdu vyplýva nielen zo sudcovskej koncentrácie konania v zmysle ust. § 153 CSP, o ktorej bol žalobca poučený v uznesení okresného súdu č. k. 8Cb/32/2018-67 zo dňa 20.08.2018 a jeho prílohe, vo výzve zo dňa 12.11.2018 pri stanovenej lehote 10-tich dní, že ak sa strana sporu v určenej lehote nevyjadří, neuvedie skutočnosti, neoznačí

dôkazy, na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadať, ale aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/43/2018 zo dňa 26. februára 2019. Z tohto rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že „...„žalovaný nerešpektoval výzvu súdu na predloženie nových tvrdení a dôkazov v záväznej procesnej lehote spojenej so sudcovskou koncentráciou konania, čím došlo k procesnej preklúzii práva predkladať v neskoršom štádiu konania nové skutkové tvrdenia a dôkazy, ktoré bolo možné predložiť skôr (t.j. najneskôr v lehote určenej súdom). Je nepochybné, že žalovaný (jeho právny zástupca) v rozpore splatnou a účinnou právnou úpravou nerešpektoval pokyny súdu, čím došlo k sudcovskej koncentrácii konania, čím zaniklo jeho oprávnenie predkladať súdu tvrdenia a dôkazy, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania na základe záväznej výzvy súdu prvej inštancie“ (odsek 9.4. uznesenia NS SR sp. zn. 3Obdo 43/2018 zo dňa 26. februára 2019). Aj v danej veci žalobca nerešpektoval doručенú výzvu súdu prvej inštancie zo dňa 12.11.2018, hoci bol poučený o sudcovskej koncentrácii konania, t.j. v lehote 10-tich dní od doručenia tejto výzvy neuviedol ďalšie skutočnosti, a neoznačil dôkazy, ale učinil tak až na pojednávaní konanom dňa 25.02.2019, čím došlo k procesnej preklúzii práva žalobcu v neskoršom štádiu konania, t.j. až na predmetnom pojednávaní označovať dôkazy, čo znamenalo, že ani okresný súd a vo vyvolanom odvolacom konaní ani krajský súd nemohli po procesnej preklúzii práva, ktorá nastala u žalobcu, prihliadať na tieto dodatočne predložené dôkazy, resp. použité prostriedky procesného útoku zo strany žalobcu.

12. K námietke, že okresný súd vydal napadnutý rozsudok na prvom pojednávaní, pred nariadením termínu pojednávania nenariadil predbežné prejednanie sporu, medzi stranami do 25.02.2019 neprebiehali mimosúdne rokovania a strany nepoznali predbežný názor súdu prvej inštancie na otázku možnosti aplikácie § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., na Zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.04.2010 uzatvorenú medzi ByPo spol. s r.o., a žalobcom, odvolací súd poukázal na dikciu ust. § 168 ods. 1. CSP, z ktorej vyplýva, že ide o fakultatívny inštitút, a teda súd nie je povinný pred prvým pojednávaním nariadovať predbežné prejednanie sporu, má možnosť nariadiť priamo pojednávanie podľa § 177 CSP, ktorý postup bol zvolený okresným súdom. Pokiaľ okresný súd vo veci rozhodol na prvom pojednávaní, jeho postup bol v súlade s Čl. 17 CSP, ust. § 157 ods. 1 CSP, ktoré ukladá súdu postupovať v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania. Rovnako ako má súd postupovať v celom konaní, tak sa mu ukladá aj viesť pojednávanie podľa ust. § 179 ods. 1 CSP.

13. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP, že okresný súd nevykonal ani dôkazy, ktoré žalobca navrhoval včas, a to osobný výsluch konateľa žalobcu a štatutárneho zástupcu žalovaného, odvolací súd uviedol, že právo navrhnúť vykonanie určitého dôkazu nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv sporovej strany nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie sporovým stranám. Ak okresný súd a následne v rámci vyvolaného odvolacieho konania ani krajský súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, tak svojím postupom žalobca ako odvolateľ nebol vylúčený z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok, pretože právo navrhovať dôkazy bolo žalobcovi umožnené. V tejto súvislosti bolo poukázané na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08 s konštatovaním, že odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií uvedených v predmetnom náleze s odôvodnením, že ak aj okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonal výsluch sporových strán, k čomu fakticky podľa obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.02.2019 postupom podľa ust. § 195 CSP nedošlo, tak táto nesprávnosť nespôsobila tak závažnú procesnú vadu v postupe súdu prvej inštancie, na ktorú by bolo nevyhnuté prihliadať, kdeže bolo zrejmé, že strany sporu boli zastúpené na základe plnomocenstva právnymi zástupcami - advokátmi (§ 92 ods. 2 CSP), ktorí boli prítomní na tomto pojednávaní a vykonávali úkony v mene strán sporu, t.j. uplatňovali prostriedky procesného útoku a obrany.

14. Námietku žalobcu spočívajúcu v tom, že okresný súd po vyjadrení predbežného právneho posúdenia veci už stranám neumožnil rokovať o možnom mimosúdnom vyriešení veci napriek zhodnému návrhu strán sporu, ktoré navrhovali odročenie pojednávania, odvolací súd zhodnotil ako nedôvodnú. Odvolací súd dôvodil tým, že síce na jednej strane z obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.02.2019 vyplýval

prejav advokátskeho koncipienta žalobcu, podľa ktorého počas prestávky došlo k rokovaniu medzi sporovými stranami a je predpoklad vyriešenia sporu mimosúdne, avšak na strane druhej nebol zistený prejav spočívajúci v zhodnom návrhu strán na odročenie pojednávania za účelom prípadného mimosúdneho riešenia sporu. Ak sa sám žalovaný po prednese advokátskeho koncipienta žalobcu vyjadril v tom smere, že nárok žalobcu považuje za nepreukázaný, ďalšie dokazovanie za bezpredmetné a v rozpore s rýchlosťou a hospodárnosťou konania, potom nebol dôvod na odročenie pojednávania (ust. § 183 ods.1 CSP), a tým nemohlo dôjsť k porušeniu Čl. 7 CSP. Poukázal na to, že okresný súd vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania pred tým, ako udelil slovo na záverečné reči, čím celkom nedodržiaval dikciu ust. § 182 CSP, avšak nemal za to, že by týmto postupom okresný súd prekročil nutnú mieru prejudikovania výsledku sporu a predčasne vyjadril svoje rozhodnutie, nakoľko z obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.02.2019 vyplynulo, že k vyhláseniu uznesenia o skončení dokazovania došlo okresným súdom dva krát, a to nielen pred udelením slova na záverečné reči, ale aj po prednese záverečných rečí žalobcom a žalovaným. Z obsahu záverečnej reči žalobcu nevyplýval návrh na ďalší dôkaz, pričom po vyhlásení druhého uznesenia len uviedol, že „...čo sa týka návrhov výsluchu p. G. a G., tieto boli predložené včas rovnako ako aj ostatné dôkazy“. Postup okresného súdu síce nebol v súlade s ust. § 182 CSP, avšak nebol prejudikovaním výsledku sporu a nebolo ho možné hodnotiť v rovine porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces.

15. K žalobcom tvrdenému porušeniu práva na spravodlivý proces, krajský súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, ktoré sa zaoberá základným právom na spravodlivý proces a dospel k záveru, že žalobcovi postupom konania pred okresným súdom nebolo zasiahnuté do žiadneho z práv sporovej strany, ktoré mu patria podľa procesnoprávneho predpisu platného k tomu - ktorému dátumu vykonávania úkonov zo strany žalobcu, t.j. v zmysle Civilného sporového poriadku, teda nedošlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, ani spôsobom vykonávaného dokazovania. Podľa postupu konania pred súdom prvej inštancie krajský súd uviedol, že tak žalobcovi, ako aj žalovanému bola poskytnutá rovnaká možnosť na uplatňovanie ich práv a právom chránených záujmov. Tak žalobca, ako aj žalovaný mali súdom prvej inštancie vytvorenú rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Žalobca a žalovaný ako sporové strany mali rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňovali a plnili za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z týchto sporových strán (sp. zn. II. ÚS 35/02).

16. K namietanému nesprávnemu skutkovému zisteniu a nesprávnemu právnemu posúdeniu odvolací súd uviedol, že pri ich hodnotení a posúdení bolo nevyhnutné vychádzať zo skutkového vymedzenia žalobného nároku a v spojitosti s tým zdôraznil, že žalobca v podanej žalobe zo dňa 06.06.2018, ako aj v následných písomných podaniach uviedol sumár skutkových tvrdení, z ktorých nepochybne vyplývalo, že svoj nárok odvodzoval od Zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.04.2010 uzavretej s objednávateľom ByPo spol. s r.o., A. Bernoláka 6, 034 50 Ružomberok, IČO: 31 579 175, ktorá bola správcou apartmánového domu Fatrapark 1, ul. I. V., so súp. č. XXXX, orient. č. XX, v k. ú. P. na základe zmluvy o výkone správy uzatvorenej s vlastníkami bytov a nebytových priestorov podľa § 8 a nasl. zákona č. 182/1993 Z.z., predmetom ktorej bolo odplatné zabezpečenie starostlivosti o areál apartmánového domu Fatrapark 1, ul. I. V., so súp. č. XXXX, orient. č. XX, v k. ú. P. Za poskytnuté služby žalobca vystavil faktúry za obdobie 09/2013 - 30.06.2013, ktoré neboli v celosti uhradené, pričom dňa 11.06.2016 bol do funkcie správcu menovaný žalovaný, ktorý je pasívne legítimovaný. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie v tom, že žalobca v podanej žalobe vymedzenými skutkovými tvrdeniami vyjadril uplatnený žalobný nárok, ktorý nepochybne mal zmluvný základ v zmluve o poskytovaní prevádzkových služieb, pričom pasívnu vecnú legítimáciu založil na právnej úprave § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., v spojení so Zmluvou o výkone správy č. 76/2016 zo dňa 11.06.2016 uzatvorenou medzi žalovaným ako správcou a vlastníkami bytov a nebytových priestorov bytového domu Fatrapark 1, na ul. I. V., súp. č. XX, P. a právnej úprave § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., ktoré rozhodujúce skutočnosti a dôkazy sa tak stali základom žalobného nároku, v spojení aj s ďalšími včas predloženými listinnými dôkazmi, ktorými žalobca preukazoval svoju pohľadávku voči žalovanému. Opísaním rozhodných skutočností tak žalobca určil, o čom a na akom skutkovom základe má súd rozhodnúť.

17. Vo vzťahu k otázke pasívnej legitímácie odvolací súd skonštatoval, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania, ku ktorým mohol okresný súd a rovnako i súd odvolací prihladiť, nebolo preukázané, že spoločnosť ByPo spol. s r.o., ako objednávateľ pri uzatváraní zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb konal a vystupoval ako správca v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov apartmánového domu Fatrapark 1, a tým, že by sa naplnili podmienky singulárnej sukcesie, vyplývajúce z ust. § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. tak, ako správne uvádzal žalovaný. Odvolací súd a rovnako aj súd prvej inštancie dôvodili tým, že napriek tomu, že v čl. I. bod 1. predmetnej zmluvy sa uvádza, že objednávateľ „v záujme splnenia časti svojich povinností prevzatých zmluvou o výkone správy, uzatvorenou s vlastníkami bytov a nebytových priestorov v zmysle § 8a zákona č. 182/1993 Z.z.“ a z čl. I. bod 3. veta prvá vyplýva účel uzatvorenia zmluvy, a to zabezpečenie starostlivosti o areál apartmánového domu Fatrapark 1, na úrovni, ktorá zabezpečí splnenie podmienok chodu tohto areálu, nebolo možné bez ďalšieho, vychádzajúc z rozhodnej právnej úpravy zákona č. 182/1993 Z.z. vyhodnotiť, že spoločnosť ByPo spol. s r.o., uzatvorila predmetnú zmluvu ako priamy zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že žalobca nepreukázal relevantne uzavretú zmluvu o výkone správy medzi vlastníkami a spoločnosťou ByPo spol. s r.o. včas, relevantným dôkazom nepreukázal, že spoločnosť ByPo spol. s r.o., konala pri uzatváraní Zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.04.2010 v rámci poverenia udeleného mu vlastníkami, resp. na základe rozhodnutia nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Za stavu, že žalobca tieto skutočnosti včas a relevantnými dôkazmi nepreukázal, potom nebolo dokázané, že zmluva o poskytovaní prevádzkových služieb, v rámci ktorej ako objednávateľ vystupuje spoločnosť ByPo spol. s r.o., bola uzatvorená v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov, a teda tým nebola naplnená podmienka vyplývajúca z ust. § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Zb., podľa ktorého dňom skončenia správy domu prechádzajú všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo zmlúv, ktoré súvisia so správou domu a ktoré boli uzatvorené v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, alebo zo zmlúv uzavretých na základe rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na nového správcu alebo spoločenstvo. K záveru okresného súdu, že zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb uzavrela spoločnosť ByPo spol. s r.o., vo svojom mene a na vlastný účet, pristupuje i dojednanie vyplývajúce z čl. VII. bod 1. tejto zmluvy, podľa ktorého ... „poskytovanie prevádzkových služieb je viazané na výkon činnosti objednávateľa ako správcu v apartmánovom dome“ v spojení s bodom 2. tohto článku ..., „ku dňu ukončenia výkonu činnosti správcu objednávateľa sa ukončí aj poskytovanie prevádzkových služieb zo strany poskytovateľa“. Pokiaľ v čl. I. bod 1. je uvedené okrem iného, že objednávateľ „v záujme splnenia časti svojich povinností prevzatých zmluvou o výkone správy uzatvorenou vlastníkami bytov a nebytových priestorov má záujem využiť služby poskytovateľa, vo väzbe na citovaný čl. VII. bod 1., 2., a to viazanosť predmetnej zmluvy na výkon činnosti objednávateľa ByPo spol. s r.o., v postavení správcu a moment ukončenia výkonu tejto činnosti, potom okresný súd správne uzavrel, že predmetnou zmluvou spoločnosť ByPo spol. s r.o., len delegovala časť svojich povinností prevzatých ním tvrdenou zmluvou o výkone správy.

18. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie v odseku 17. odôvodnenia rozsudku a dodal, že pokiaľ v konaní žalobca nepreukázal, že zmluva o poskytovaní prevádzkových služieb, na základe ktorej mu vznikol uplatnený nárok, bola uzatvorená v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov Fatrapark 1 na základe zákonného mandátu, resp. na základe rozhodnutia vlastníkov, potom nebola splnená požiadavka stanovená v ust. § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., na prechod práv a povinností z tejto zmluvy na žalovaného, a tým nebolo možné vyvodiť iný záver než ten, ktorý vyslovil okresný súd v napadnutom rozhodnutí o nepreukázaní pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

19. Na záver odvolací súd v zhode so záverom okresného súdu uviedol, že žalobca nepreukázal dôvodnosť uplatneného nároku voči žalovanému, a preto, ak okresný súd žalobu žalobcu zamietol, tak jeho rozhodnutie bolo vecne správne a v odvolacom konaní krajským súdom potvrdené podľa ust. § 387 ods.1 a 2 CSP v spojení aj so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania, ktorý výrok osobitnými odvolacími dôvodmi žalobcu nebol napadnutý, avšak rovnako ako závislý výrok od veci samej bol v rámci odvolacieho konania potvrdený.

20. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľa“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, podľa dovolateľa došlo k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu nesprávnym postupom odvolacieho súdu, ktorý v napadnutom rozsudku prijal právny záver, podľa ktorého súd prvej inštancie v súdnej právnej veci správne aplikoval sudcovskú koncentráciu konania aj keď pre jej aplikáciu neboli splnené zákonné predpoklady, že neporušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď nevykonal ani tie návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania, ktoré predostrel ešte v žalobnom návrhu a že nie je porušením práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, ak súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o vykonaní dokazovania za skončené ešte pred tým, ako bolo stranám sporu udelené slovo na záverečné reči, čo je v rozpore s § 182 CSP.

22. Ďalej podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) je prekvapivé a arbitrárne rozhodnutie, a teda v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Poukázal na právnu vetu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2011, sp. zn. 7Cdo/42/2010 (predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní). Záver odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v spore označil za nesprávny a podľa neho bolo porušené právo žalobcu na prístup k súdu s poukazom na znenie § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej bolo poukázané na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 139/02 z 26. februára 2003, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 154/08 z 24. septembra 2008 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2012, sp. zn. 4Cdo 144/2011.

23. Dovolateľ namietal jednostranné vyhodnotenie vykonaného dokazovania v prospech žalovaného v rozpore s princípom zakotveným v čl. 6 ods. 1 CSP, podľa ktorého majú strany sporu v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

24. K sudcovskej koncentrácii dodal, že oneskorené predloženie procesného návrhu na vykonanie dôkazov, môže súd podľa neho ospravedlniť na základe objektívnych kritérií (napr. právna zložitosť skutku, resp. neurčitosť právnej kvalifikácie skutku) alebo subjektívnych kritérií.

25. Za procesné pochybenie súdu prvej inštancie dovolateľ považuje to, že
a/ vo veci nebolo nariadené predbežné prejednanie sporu v dôsledku čoho strany sporu nepoznali predbežný právny záver súdu prvej inštancie na rozhodujúcu otázku ohľadne možnosti aplikácie § 8a ods. 3 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov na zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.4. 2010 uzatvorenej medzi ByPo, spol. s.r.o., a žalobcom,
b/ súd prvej inštancie nevykonal ani dôkazy navrhnuté žalobcom, ktoré navrhol vykonať už v rámci žalobného návrhu a v rámci vyjadrenia zo dňa 10.10.2018 a síce nevykonal osobný výsluch konateľa žalobcu a konateľa žalovaného. Poukázal na zjavný rozpor medzi skutočným stavom a obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku a to vo vzťahu k bodu 6 odôvodnenia kde sa uvádza „ súd vykonal výsluch sporových strán“, pričom k výsluchu sporových strán nedošlo, čo preukazuje zvukový záznam z pojednávania zo dňa 25.02.2019,
c/ súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o vykonaní dokazovania za skončené ešte pred tým, ako bolo stranám sporu udelené slovo na záverečné reči, čo je v rozpore s § 182 CSP a zároveň namieta aj porušenie článku 7 ods. 2 CSP, nakoľko súd prvej inštancie po vyjadrení predbežného právneho posúdenia veci už stranám neumožnil rokovať o možnom mimosúdnom vyriešení veci napriek zhodnému návrhu strán sporu, ktoré navrhovali odročenie pojednávania,
d/ záver súdu prvej inštancie, že žalovaný nie je v spore pasívne vecne legitimovaný. Argumentáciu súdu

prvej inštancie v tejto veci označil za rozpornú s čl. I. ods. 3 zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.4.2010, z ktorého je zrejmé, že účelom uzatvorenia zmluvy bolo zabezpečenie starostlivosti o areál, pričom spoločnosť ByPo spol. s.r.o., túto zmluvu uzatvárala ako správca. V danej spojitosti argumentuje odkazom na § 8b ods. 1 a ods. 2 písm. k/ zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, z ktorého je podľa neho zrejmé, že pri správe domu má právo konať správca a tento má právo zabezpečovať všetky ďalšie činnosti potrebné na riadny výkon správy domu v súlade so zmluvou o výkone správy a s týmto zákonom. Nakoľko spoločnosť ByPo spol. s.r.o., stratila postavenie správcu dňom 30.6.2015, týmto dňom stratila aj pasívnu legitimáciu vo vzťahu k žalovaným faktúram a táto pasívna legitimácia prešla na žalovaného ako nového správcu, pretože iba správca má oprávnenia a povinnosti podľa § 8b ods. 1 a §8b ods. 2 písm. k/ zákona o vlastníctve bytov. Teda podľa žalobcu žalovaný je pasívne vecne legitimovaný tomto spore, nakoľko na neho prešli povinnosti zo zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb v zmysle § 8 a ods. 3 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

e/ záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcu týkajúci sa predloženia nepodpísanej zmluvy o výkone správy č. 151/2010 z 1.04.2010, na ktorú súd prvej inštancie z toho dôvodu neprihliadol. Dovolateľ dané dôvody tým, že predmetnú zmluvu zo dňa 1.04.2010, dodatok k nej zo dňa 1.04.2010 a zápisnicu zo schôdze vlastníkov Apartmánového bytového domu Fatrapark žalovaný v konaní nijako nerozporoval. Na preukázanie toho, že zmluva o poskytovaní prevádzkových služieb bola uzatvorená na základe rozhodnutia vlastníkov, predložil dovolateľ zápisnicu zo schôdze vlastníkov bytov Apartmánového bytového domu Fatrapark zo dňa 26.05.2012. Tiež argumentoval tým, že pôvodný správca a tiež žalovaný (súčasný správca) uvádza poplatok za výkon správy v jednom platobnom predpise a poplatok za poskytovanie prevádzkových služieb platí aj žalobca ako vlastník bytu, a teda boli povinní ho platiť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov,

f/neprihliadnutie na žalobcom predložené listinné dôkazy, a to správu o činnosti pôvodného správcu za rok 2015, zápis vydražiteľa zo dňa 5.03. 2018 ohľadne bytu č. 218, oznámenie o výsledku dražby spoločnosti VIAN dražobná spoločnosť s.r.o., zápisnicu o prevzatí a odovzdaní predmetu dražby rovnakého dražobníka zo dňa 5.03.2018, oznámenie správcu ByPo zo dňa 6.06.2016 sp. zn. 115/206, zoznam nedoplatkov ku dňu ukončenia činnosti pôvodného správcu Bypo, s.r.o. vyhotoveného ku dňu 1.07.2016. Dovolateľom bolo poukázané aj na to, že ku dňu skončenia funkcie pôvodný správca ByPo, spol. s.r.o., protokolárne odovzdal žalovanému celý zoznam pohľadávok a záväzkov, medzi ktorými bol aj záväzok pôvodného správcu voči žalobcovi. Navyše žalovaný ako nový správca inkasoval a stále inkasuje platby za prevádzkové služby od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odkazom na vykonané dražby apartmánov v bytovom dome za účelom vymoženia nedoplatkov spojených s vlastníctvom a užívaním bytu, pričom súčasťou tejto pohľadávky boli aj poplatky za prevádzkové služby s cieľom preukázať súdu, že ako navrhovateľ dražby vystupoval súčasný správca (žalovaný) a táto dražba bola realizovaná za účelom vymoženia pohľadávky, ktorej súčasťou boli aj platby za prevádzkové služby. Dovolateľ v rámci dovolania dôvodil aj tým, že zo zoznamu dlžníkov je zrejmé, že novému správcovi bola za byty uhradená suma 12.442,50 eur a za nebytové priestory suma 3 482,70 eur s vyjadrením domnienky, že správca je reálne schopný zaplatiť predmetnú pohľadávku. V súvislosti s tým namietal, že oba súdy nižšej inštancie neprihliadli na ním predložené listinné doklady. Podľa žalobcu uplatnenie sudcovskej koncentrácie v tomto prípade nebolo dôvodné a na jej uplatnenie neboli splnené procesné podmienky.

26. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolateľ poukázal na dva vyjadrené právne závery, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a to, že: a/ v konaní boli splnené podmienky pre aplikáciu tzv. sudcovskej koncentrácie konania a b/ žalovaný nie je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom.

27. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

28. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podané dovolanie považuje za neprípustné a nedôvodné, tvrdenia žalobcu za účelové. Podľa neho nie sú dané dôvody dovolania a napadnuté rozhodnutie je správne s tým, že vychádza zo správnych skutkových zistení a zo správneho právneho

posúdenia veci. Vzhľadom na to navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

30. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

31. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

33. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

34. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

35. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

36. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorý vymedzil nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu tým, že žalobca sa nestotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, namietal jeho nedostatočné odôvodnenie ako aj spôsob akým boli hodnotené dôkazy, odmietnutie vykonania navrhnutých dôkazov a neprihliadnutie na ním predložené dôkazy z dôvodu sudcovskej koncentrácie.

37. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto

porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

38. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

39. V preskúmvanej veci dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, či postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorého intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania. Namietaný procesný postup odvolacieho súdu, ktorý založil rozhodnutie na vykonaných dôkazoch súdom prvej inštancie, dovolací súd nepovažoval za postup smerujúci k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie, čo znamená, že sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia o ďalšie dôvody. Preskúmvacia činnosť odvolacieho súdu všeobecne spočíva v tom, že odvolací súd skúma, či rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhovuje procesnému, ako aj hmotnému právu. Odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP). Koncentračná zásada a princíp neúplnej apelácie sa prejavujú v odvolacom konaní v tom, že v zásade nie sú prípustné nové substancovania skutkových tvrdení, ani nové dôkazné návrhy s výnimkou zakotvenou v § 384 CSP. Odvolací súd v rámci neúplnej apelácie je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, pričom svoju pozornosť primárne zameriava na skúmanie vecnej správnosti zákonnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu dôvodov uplatnených v odvolaní (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 152/2010). V danom prípade sa však odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP). V takom prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

40. Nadväzujúc na vyššie uvedené Najvyšší súd dovoláciu námietku dovolateľa ohľadne nesplnenia podmienok pre aplikáciu tzv. sudcovskej koncentrácie považuje za nedôvodnú a má za to, že rozhodnutia oboch súdov nižšej inštancie nie sú arbitrárne tak ako to namietal dovolateľ. V danej spojitosti dovolací súd má za to, že súd prvej inštancie svoj procesný postup ohľadne neprihliadnutia na nové návrhy na vykonanie dokazovania a nové listinné dôkazy (Správu o činnosti správcu za rok 2015 zo dňa 15.04.2016, Správu o činnosti správcu týkajúcej sa domu za rok 2015 zo dňa 18.04.2016, fond objektov, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 0 Eur, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 1 Eur, Zoznam nedoplatkov k 31.12.2015 v sume viac ako 500 Eur, Zmluvu o výkone správy č. 151/2010 zo dňa 01.04.2010, dodatok č. 1 k tejto zmluve, Odovzdanie dokladov zo dňa 08.07.2016, Zápisnicu zo schôdze vlastníkov Apartmánového bytového domu Fatrapark zo dňa 20.02.2010, Zoznam zaplatených nedoplatkov byty k 31.01.2019, zoznam nedoplatkov k 30.06.2016 v sume viac ako 0 Eur (byty), Zoznam nedoplatkov k 30.06.2016 v sume viac ako 0 Eur (nebyty), výpis z účtu žalobcu zo dňa 30.09.2016, výpis z účtu žalobcu zo dňa 31.10.2016, výpis z účtu žalobcu zo dňa 30.11.2016, Návrh spoločnosti VIAM - dražobná spoločnosť s.r.o., na vykonanie záznamu, Oznámenie o výsledku dražby zo dňa 26.02.2018, Zápisnicu o prevzatí a odovzdaní predmetu dražby zo dňa 05.03.2018, Výúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu v období od 01.04.2010 do 31.12.2010, Správu o činnosti správcu za rok 2016, Správu o činnosti správcu za rok 2017) riadne odôvodnil odkazujúc na bod 5. odôvodnenia súdu prvej inštancie a na bod 32. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorých jednoznačne vyplýva dôvod neprihliadnutia na žalobcom predložené dôkazy. Ďalej z odôvodnenia odvolacieho súdu vyplýva, že sa veľmi podrobne zaoberal

otázkou sudcovskej koncentrácie (viď bod 40 až 46 odôvodnenia odvolacieho súdu).

41. Dovolací súd nesúhlasí ani s argumentáciou dovolateľa, že súdy vyložili § 153 CSP príliš reštriktívne a zužujúco. Koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je spor zrýchliť, zefektívniť, zabrániť tomu, aby strany predkladali skutkové tvrdenia alebo návrhy na vykonanie dôkazov až na pojednávaní, čo by predlžovalo celkový proces z dôvodu potreby odročenia pojednávania. Vychádza sa z názoru, že sudca so znalosťou konkrétnej veci vie najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (teda najmä skutkové tvrdenia, popretia skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom a hmotnoprávne námietky) nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. V danom prípade sa nejednalo o uvedenú situáciu, nakoľko navrhnuté dôkazy a zároveň predložené listiny na preukázanie žalobcových tvrdení boli z jeho strany uplatnené až na pojednávaní konanom dňa 25.02.2019, pričom o sudcovskej koncentracii a možnosti uplatnenia prostriedkov procesného útoku bol poučený už na základe uznesenia Okresného súdu Ružomberok č. k. 8Cb/32/2018-67 zo dňa 20.08.2018; výzvy súdu prvej inštancie, na ktorú reagoval podaním zo dňa 5.11.2018; výzvy súdu prvej inštancie zo dňa 12.11.2018, v rámci ktorej mu bola poskytnutá 10 dňová lehota na podanie písomného vyjadrenia a uvedenie ďalších skutočností a označenie dôkazov na preukázanie svojej obrany (viď bod 45 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Ak teda strana nepredložila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, súd nemusel (fakultatívne) na ne prihliadnúť, pričom Civilný sporový poriadok demonštratívny výpočtom uvádza, že môže ísť napríklad o situáciu, ak by prihliadnutie na tieto prostriedky vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ide napríklad o situáciu, keď by strana podala návrh na vykonanie dôkazu výsluchom svedka až v rámci záverečnej reči (§ 182 CSP), pričom tento dôkaz mohla navrhnuť vykonať už skôr, napríklad vo vyjadrení podľa § 167 CSP. O včasnom uplatnení prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany by sa dalo uvažovať vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. V danom prípade sa však takáto situácia nenastala.

42. Najvyšší súd k dovolacej námietke dovolateľa spočívajúcej v tom, že pred nariadením prvého pojednávania nebolo nariadené predbežné prejednanie sporu v dôsledku čoho strany sporu nepoznali predbežný právny záver súdu prvej inštancie na rozhodujúcu otázku ohľadne možnosti aplikácie § 8a ods. 3 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov na zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.4. 2010 uzatvorenej medzi ByPo, spol. s.r.o., a žalobcom, dovolací súd konštatuje, že týmto postupom súdu prvej inštancie (s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd) nedošlo k naplneniu tvrdenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. Ohľadne uvedeného sa dovolací súd stotožňuje s už vysloveným záverom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, že nakoľko sa jedná o fakultatívny inštitút, súd nie je povinný pred prvým pojednávaním nariadiť predbežné prejednanie sporu, ale má možnosť nariadiť priamo pojednávanie podľa § 177 CSP. V danom prípade teda nemožno hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces, keď sa súd prvej inštancie rozhodol nariadiť pojednávanie.

43. Najvyšší súd k dovolacej námietke dovolateľa spočívajúcej v odopretí vykonania ním navrhnutých dôkazov, ktoré navrhol vykonať už v rámci žalobného návrhu a v rámci vyjadrenia zo dňa 10.10.2018, a to výsluchu konateľa žalobcu a štatutárneho zástupcu žalovaného, konštatuje, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústavy“) (pozri III. ÚS 332/09), ale iba za predpokladu, že by daný navrhovaný dôkaz mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci z hľadiska tvrdení dovolateľa. Avšak vyššie uvedené sa netýka prejednávaného

prípade, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že súdom zistený skutkový stav vychádzal z listinných dôkazov predložených žalobcom a žalovaným do dňa uplynutia koncentračnej lehoty (zo zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.04.2010 uzatvorenou medzi žalobcom a spoločnosťou ByPo spol. s.r.o., zmluvy o výkone správy č. 76/2016 zo dňa 11.06.2016 uzatvorenou medzi vlastníkami bytov a nebytových priestorov bytového domu Fatrapark I a správcom - žalovaným, z faktúr špecifikovanými v odseku 1 tohto rozsudku (čl. 18 - 38 spisu), ktorými žalobca fakturoval spoločnosti ByPo spol. s.r.o., cenu za poskytnuté prevádzkové služby, zo žiadosti žalovaného adresovanej spoločnosti ByPo spol. s.r.o., o protokolárne odovzdanie dokumentácie bytového domu zo dňa 11.06.2016, zo zoznamu dodávateľských faktúr s podr. úhradami po strediskách vystaveným spoločnosťou ByPo spol. s.r.o.), ktoré súd považoval za podstatné pre ustálenie skutkového stavu v danom prípade.

44. Nesprávna konštatácia súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku o tom, že vykonal výsluch sporových strán, hoci takýto výsluch nevykonal (na pojednávaní dňa 25.2.2019 totiž boli uskutočnené len prednesy právnych zástupcov sporových strán), nepredstavuje také závažné procesné pochybenie súdu, že by došlo k naplneniu porušenia práva na spravodlivý proces. Túto námietku uviedol dovolateľ aj v podanom odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s ňou riadne a zrozumiteľne vysporiadal.

45. Nutné je uviesť, že obe sporové strany boli zastúpené právnymi zástupcami, a teda mali kvalifikované profesionálne zastúpenie, pričom stranám nebolo odopreté právo uplatňovať prostriedky procesného útoku a obrany. Obom stranám bola doručená výzva podľa § 167 CSP (žalobcovi podľa § 167 ods. 3 a žalovanej podľa § 167 ods.4). V zmysle § 195 CSP na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 tým nie je dotknuté.

46. Z obsahu vyjadrenia žalobcu k odporu žalovanej vyplýva, že v ňom žalobca navrhol vypočítať strany sporu, resp. navrhol vykonanie výsluchu štatutárneho zástupcu žalobcu a štatutárneho zástupcu žalovanej (p. G.), a to na preukázanie svojich tvrdení v žalobe i vyjadrení k odporu, ktoré podporil listinnými dôkazmi. Toto vyjadrenie žalobca doručil súdu elektronicky dňa 17.10.2018, po tom ako mu bol odpor na vyjadrenie doručený zo strany súdu dňa 21.8.2018 (so stanovením lehoty 15 dní na zaslanie vyjadrenia). Ako vyplýva z vyššie uvedeného výsluch strany je jedným z dôkazných prostriedkov, ktorý slúži na náležité objasnenie, resp. preukázanie tvrdených skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, ale len za splnenia podmienky, že ich nie je možné preukázať inak (najmä listinami či inými dôkaznými prostriedkami). Je na úvahe súdu, či takýto podporný dôkaz vykoná alebo nie. CSP neobsahuje povinnosť strany sporu vypovedať pravdu a nič nezamlčovať, ani povinnosť súdu o tom stranu poučiť. Tu je rozdiel od dôkazu výsluchom svedka. Ak strana vo výpovedi uvedie nové skutočnosti, ktoré dovtedy netvrdila, ide o nové tvrdenie, ku ktorému musí navrhnúť súdu dôkazy. Ak sa tak stane až po okamihu koncentrácie konania, platí preň pravidlo ako pre nové tvrdenie s možnosťou súdu naň neprihliadať. Žalobca síce návrh na výsluch štatutárnych zástupcov strán sporu dal vo vyjadrení k odporu na preukázanie jeho tvrdení (t.j. na preukázanie tvrdení uvedených vo vyjadrení k odporu o uzavretej zmluve o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.4.2010, o strate postavenia spoločnosti ByPo, spol. s r.o., správcu dňom 30.6.2015, o prechode práv a povinností na nového správcu, o účelovosti argumentácie žalovaného uvedenej v odpore), avšak takéto podporné dôkazy súd vykonať nebol povinný s tým, že vykonal listinné dôkazy, ktoré na preukázanie svojich tvrdení uvedených v žalobe a vo vyjadrení k odporu žalobca súdu spolu s týmito podaniami predložil a tieto dôkazy považoval za dostatočné pre zistenie skutkového stavu na základe, ktorého o veci rozhodol (zmluva o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.04.2010 uzatvorená medzi žalobcom a spoločnosťou ByPo spol. s.r.o., zmluva o výkone správy č. 76/2016 zo dňa 11.06.2016 uzatvorená medzi vlastníkami bytov a nebytových priestorov bytového domu Fatrapark I a správcom - žalovaným, faktúry (čl. 18 - 38 spisu), ktorými žalobca fakturoval spoločnosti ByPo spol. s.r.o., cenu za poskytnuté prevádzkové služby, žiadosť žalovaného adresovaná spoločnosti ByPo spol. s.r.o., o protokolárne odovzdanie dokumentácie bytového domu zo dňa 11.06.2016, zoznam dodávateľských faktúr s podr. úhradami po strediskách vystaveným spoločnosťou ByPo spol. s.r.o.) Na základe týchto listinných

dôkazov súd uviedol, že nebolo preukázané, že by došlo k uzavretiu zmluvy medzi žalobcom a predchádzajúcim správcom konajúcim v mene a na účet vlastníkov (ako podporne uviedli súdy, že samotná zmluva uzavretá medzi žalobcom a predchádzajúcim správcom - spol. ByPo s r.o. - bola limitovaná len na čas pokiaľ predchádzajúci správca vykonáva činnosť správcu predmetného domu). Uvedené podľa súdov vyplývalo priamo z predložených listinných dôkazov, pričom žalobca nepredložil listinný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že zmluvu o poskytovaní služieb s ním uzavrel pôvodný správca v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov na základe poverenia od nich, či rozhodnutia nadpolovičnej väčšiny k výberu dodávateľa poskytovaných služieb. Výsluch štatutárnych zástupcov strán sporu, by k tejto otázke aj podľa dovolacieho súdu bol nedostačujúci.

47. Po vyjadrení žalobcu k odporu žalovaného súd prvej inštancie vyzval žalovaného podľa § 167 ods. 4 CSP, aby sa vyjadril k stanovisku žalobcu k podanému odporu, a zároveň uviedol skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojej obrany v lehote 10 dní. Zároveň bol žalovaný poučený, že na neskôr predložené a onačené dôkazy súd nemusí prihliadať. Po doručení vyjadrenia žalovaného k stanovisku žalobcu súd vyzval žalobcu podľa § 167 ods. 3 CSP s určením lehoty 10 dní, aby uviedol ďalšie skutočnosti a navrhol dôkazy na preukázanie svojich tvrdení i s poučením následkov nedodržania tejto lehoty. Uvedenú lehotu žalobca zmeškal, keď mu výzva bola doručená dňa 13.11.2018, avšak ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania súdu navrhol až na pojednávaní dňa 25.2.2019.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené, možno konštatovať, že súd prvej inštancie vychádzal pri zisťovaní skutkového stavu z listinných dôkazov, ktoré žalobca súdu predložil spolu so žalobou, či vyjadrením k odporu žalovaného. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 25.02.2019 tiež vyplýva, že návrh na vykonanie výsluchu svedka p. G. (prokurista žalovaného), dražobníka spoločnosti VIAN spol. s r.o., svedkyne p. B. predniesol žalobca súdu až na pojednávaní dňa 25.2.2019, t.j. po lehote stanovenej súdom v rámci koncentrácie konania (§ 167 ods. 3 CSP). Súd dôkazy navrhnuté, či predložené stranou po uplynutí koncentračnej lehoty nemusel vykonať a mohol skutkový stav ustáliť z dôkazov predložených a navrhnutých do uplynutia lehoty podľa § 167 CSP, čo aj súd prvej inštancie urobil a návrhy žalobcu na vykonanie dôkazov navrhnutých na pojednávaní dňa 25.2.2019 zamietol. Odvolací súd sa s týmto postupom súdu prvej inštancie stotožnil, pričom správnosť tohto postupu v odôvodnení svojho rozhodnutia aj náležite odôvodnil. Dovolací súd preto k predmetnej dovolacej námietke žalobcu uvádza, že nevzhladol taký procesný postup súdu, ktorým by bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie a postup oboch súdov bol súladný so zákonom.

49. Najvyšší súd k dovolacej námietke dovolateľa spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o vykonaní dokazovania za skončené ešte pred tým, ako bolo stranám sporu udelené slovo na záverečné reči, čo je v rozpore s § 182 CSP konštatuje, že odvolací súd uvedené dostatočne zdôvodnil, pričom je zjavné, že došlo k procesnému pochybeniu zo strany súdu prvej inštancie, avšak zo zápisnice z predmetného pojednávania zo dňa 25.02.2019 vyplýva zároveň aj to, že súd prvej inštancie si uvedené uvedomil a následne preto došlo k vyhláseniu uznesenia o skončení dokazovania aj po prednese záverečných rečí sporových strán. Vzhľadom na uvedené dovolací súd má za to, že nedošlo k porušeniu dikcie § 182 CSP. Taktiež podľa dovolacieho súdu nedošlo ani k porušeniu článku 7 ods. 2 CSP, nakoľko tak ako zhodnotil odvolací súd (bod 49. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), zo zápisnice pojednávania zo dňa 25.02.2019 nevyplývalo, že by došlo k zhodnému návrhu na mimosúdne riešenie, nakoľko žalovaný predmetné výslovne nevyjadril.

50. Z dovolania žalobcu vyplynulo aj to, že namieta arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a aj dovolacieho súdu ohľadne otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, pričom ich považuje v tomto smere za nesprávne. Podľa žalobcu spoločnosť ByPo spol. s r.o., uzatvorila zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.4.2010, pričom účelom uzatvorenia zmluvy bolo zabezpečenie starostlivosti o areál s tým, že spoločnosť ByPo spol. s r.o., túto zmluvu uzatvárala ako správca. V danej spojitosti argumentoval odkazom na § 8b ods. 1 a ods. 2 písm. k/ zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, z ktorého je podľa neho zrejmé, že pri správe domu má právo konať správca a tento má právo zabezpečovať všetky ďalšie činnosti potrebné na riadny výkon správy domu v súlade so zmluvou o výkone správy a s týmto zákonom. Nakoľko spoločnosť ByPo spol. s r.o., stratila postavenie

správcu dňom 30.6.2015, týmto dňom stratila aj pasívnu legitímáciu vo vzťahu k žalovaným faktúram a táto pasívna legitímácia prešla na žalovaného ako nového správcu, pretože iba správca má oprávnenia a povinnosti podľa § 8b ods. 1 a §8b ods. 2 písm. k/ zákona o vlastníctve bytov.

51. V súvislosti s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie ako takého a s ním sa stotožňujúceho odôvodnenia odvolacieho súdu dovolací súd zdôrazňuje, že povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinstančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

52. Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinstančného, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný. Dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku prvoinstančného súdu, v ktorom sa súd vysporiadal s otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal relevantne uzavretú zmluvu o výkone správy medzi vlastníckmi a spoločnosťou ByPo spol. s r.o., včas, relevantným dôkazom nepreukázal, že spoločnosť ByPo spol. s r.o., konala pri uzatváraní Zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb zo dňa 29.04.2010 v rámci poverenia udeleného mu vlastníckmi, resp. na základe rozhodnutia nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Za stavu, že žalobca tieto skutočnosti včas a relevantnými dôkazmi nepreukázal, potom nebolo dokázané, že zmluva o poskytovaní prevádzkových služieb, v rámci ktorej ako objednávateľ vystupuje spoločnosť ByPo spol. s r.o., bola uzatvorená v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov, a teda tým nebola naplnená podmienka vyplývajúca z ust. § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Zb., podľa ktorého dňom skončenia správy domu prechádzajú všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo zmlúv, ktoré súvisia so správou domu a ktoré boli uzatvorené v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, alebo zo zmlúv uzavretých na základe rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na nového správcu alebo spoločenstvo. Vo veci konajúce súdy navyše zhodne konštatovali, že zmluvu o poskytovaní prevádzkových služieb uzavrela spoločnosť ByPo spol. s r.o., vo svojom mene a na vlastný účet, pričom uvedenému nasvedčuje i dojednanie vyplývajúce z čl. VII. bod 1. tejto zmluvy, podľa ktorého ... „poskytovanie prevádzkových služieb je viazaný na výkon činnosti objednávateľa ako správcu v apartmánovom dome“ v spojení s bodom 2. tohto článku ..., „ku dňu ukončenia výkonu činnosti správcu objednávateľa sa ukončí aj poskytovanie prevádzkových služieb zo strany poskytovateľa“. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje rozsiahle zdôvodnenie zamietnutia žalobného návrhu s poukazom na vykonané dôkazy. Následné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu rešpektuje úpravu zakotvenú v § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorej dovolací súd v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Uvedené je reakciou na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú stranám sporu známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa dovolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanom spore, preto rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno

považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súd prvej inštancie a odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (vid' napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013). navyiac treba uviesť, že pri posudzovaní námietky, či postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, sa súd nemôže zaoberať vecnou správnosťou rozhodnutia - právneho posúdenia veci (to sú dôvody pre dovolanie podľa § 421 CSP)

53. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. namieta nesprávne právne posúdenie, pri ktorom riešení sa súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V tejto súvislosti dovolateľ opätovne poukázal na to, že v rámci konania boli riešené dve podstatné otázky, a to otázka sudcovskej koncentrácie a pasívnej vecnej legitímácie, na ktorých riešení oba súdy nižšej inštancie založili svoje rozhodnutia.

54. V prvom rade nevyhnutným predpokladom, aby odvolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne.

55. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o právnu otázku, teda v žiadnom prípade nemôže ísť o skutkovú otázku. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

56. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, resp. ktorú otázku posudzoval rozdielne, odvolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku, a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. Namietaná právna otázka môže vyplývať aj z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu však „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (I. ÚS 336/2019).

57. Pre účely ďalšieho výkladu odvolací súd, so zreteľom na dovolaciu argumentáciu dovolateľa uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

58. K prvej dovolateľom prvej formulovanej otázke je potrebné uviesť, že otázka sudcovskej

koncentrácie nie je právnou otázkou, ale procesnou o čom svedčí aj skutočnosť, že na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia, ktorých právne vety sa týkajú porušenia práva na spravodlivý súdny proces namietajúc arbitrárnosť, prekvapivosť rozhodnutia a s tým súvisiacu aj predvídateľnosť správneho postupu súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami. Dovolací súd sa danou otázkou podrobne zaoberal v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia, pri rozhodovaní o prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a na tieto v plnom rozsahu odkazuje.

59. K druhej dovolateľom formulovanej otázke namietajúc nesprávne právne posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tom zmysle, že na neho prešli povinnosti zo zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb v zmysle § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, podľa ktorého dňom skončenia správy domu prechádzajú všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo zmlúv, ktoré súvisia so správou domu, a ktoré boli uzatvorené v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome alebo zo zmlúv uzatvorených na základe rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na nového správcu alebo na spoločenstvo, dovolací súd uvádza, že ohľadne uvedeného oba sudy nižšej inštancie zaujali zhodný názor v tom, že nebola splnená podstatná podmienka vyplývajúca z § 8a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v spojitosti s aplikáciou § 8b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Mali totiž za to, že žalobca nepreukázal, že vyššie uvedená zmluva bola uzatvorená medzi vlastními a spoločnosťou ByPo spol. s r.o., resp. že by bol predložený iný doklad, z ktorého by vyplynulo, že zmluva bola uzatvorená na základe poverenia udelenému vlastními v súlade s § 8b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Z tohto skutkového zistenia potom sudy uzavreli, že na žalovaného neprešli práva a povinnosti zo zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb uzavretej medzi žalobcom a predchádzajúcim správcom bytového domu, pretože ju neuzavrel v mene vlastníkov bytov alebo nebytových priestorov, či po súhlase nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov k výberu dodávateľa prevádzkových služieb. Uvedené podporuje podľa súdov i čl. VII bod 1 Zmluvy o poskytovaní prevádzkových služieb uzavretej medzi spoločnosťou ByPo, spol. s r.o., a žalobcom, podľa ktorého bolo poskytovanie služieb podľa tejto zmluvy viazané na výkon činnosti spoločnosti ByPo spol. s r.o., ako správcu v apartmánovom dome.

60. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že riešenie dovolateľom položenej druhej otázky - nesprávneho právneho posúdenia pasívnej vecnej legitímácie - bolo v tomto konkrétnom prípade založené na skutkovom zistení súdu prvej inštancie a závere z neho vyplývajúcom (z vyhodnotenia vykonaných dôkazov - nezistenia uzavretia zmluvy medzi žalobcom a pôvodným správcom v mene a na účet vlastníkov bytov), a tiež na neunesení dôkazného bremena žalobcu (v danom prípade aj nepreukázanie existencie súhlasu nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome k výberu poskytovateľa predmetných služieb pôvodným správcom domu), teda nie je možné hovoriť o riešení právnej otázky (resp. o nesprávnej právnej aplikácii v danom prípade § 8a ods. 3 zák. č. 182/1993 Z.z., alebo absencii jej aplikácie), pri ktorom by sa sudy odchýlili od jej riešenia v ustálenej rozhodovacej praxi. Rovnako nebola zo strany žalobcu v podanom dovolaní splnená podmienka označenia ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (resp. riešenia danej otázky v ustálenej rozhodovacej praxi), od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, resp. ktorú otázku posudzoval rozdielne, nakoľko dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku, jej riešenie, a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. Aj ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že je ústavne udržateľné, ak dovolací súd požaduje od dovolateľa, aby pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa 432 CSP špecifikoval, ktorý z alternatívnych dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP prípustnosti dovolania podaného pre právne posúdenie veci (nastolenej právnej otázky) uplatňuje, a v nadväznosti na to, ho doložil buď konkrétnou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odchýlil (písm. a/), alebo tvrdením o absencii rozhodovacej praxe (písm. b/), alebo konkretizáciou rozdielnosti v rozhodovaní dovolacieho súdu (písm. c/). Povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu právneho posúdenia nastolenej a pre rozhodnutie významnej právnej otázky v prospech prípustnosti dovolania. Samotné spochybňovanie skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdmi, ako aj samotná polemika s

rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP. Z tohto dôvodu možno konštatovať, že v predmetnej veci dovolanie žalobcu nebolo zdôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

61. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

62. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, a preto mu dovolací súd priznal voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

63. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.